

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

**Ваня Стоичкова,
Медицинска сестра в ЦДГ "Пчелица" - гр. Лясковец:**

ИМАХ ЕДНА МЕЧТА

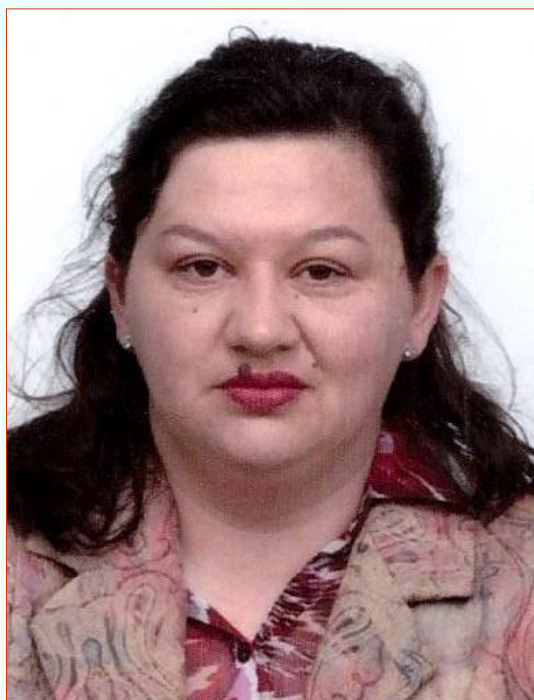
Да си професионалист по здравни грижи в България е дръзко начинание, на което устояват все по-малко наши сънародници. Заплахата страната ни съвсем скоро да се окаже без нужните специалисти е напълно реална. Решихме да ви покажем защо това е така, с надеждата, че решаването на проблемите минава през тяхното споделяне.

"Предизвикателството да работя в България" е темата на националния конкурс за есе, който организира Clinica.bg заедно с Българската асоциация на професионалистите по здравни грижи (БАПЗГ).

Състезанието е част от глобалната кампания на Световната здравна организация (World Health Organization - WHO), Международния съвет на сестрите (International Council of Nurses - ICN) и независимата благотворителна организация Burdett Trust for Nursing, която стартира на 27 февруари 2018 г. в Лондон и Женева и се провежда в целия свят под надслов "Здравните грижи сега" (Nursing now).

Представяме Ви есето на Ваня Стоичкова:

Име: Ваня Божидарова Стоичкова

Възраст: 36 години

Образование: Висше, медицински специалист

Трудов стаж: 3 години и 8 дни

Месторабота: Последно ЦДГ „Пчелица“ гр. Лясковец

Хобита: Писане, четене на книги, слушане на музика

Девиз: „Всичко или нищо.“

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

България е силна и можеща държава с малка територия. Ние сме изстрадал народ с богата история и традиции. Но струва ми се, че трябва да се научим, както гражданите на другите страни, да ценим повече нашите природни и културни забележителности, отношенията помежду си. Защото днешното време е много сложно. Трябва да престанем да ламтим за много, да се научим да се задоволяваме с това, което имаме. Да знаем, че в природата има закони и ние не можем да бъдем всесилни. Човекът не трябва да се взема чак толкова насериозно. Той трябва да знае откъде е тръгнал и накъде отива. Много е жалко, че да си нахален и груб е модерно и това поведение се толерира. Старите поговорки като „Ум царува - ум робува“, „По дрехите посрещат - по разума изпращат“ и др., с които аз съм възпитавана в детските години от моето семейство, започват бавно да навлизат в живота ни и ще имат все по-голямо значение занапред. Това не е случайно, защото именно такива поговорки трябва да ни служат като модел на поведение.

Ако си правим напук или си отмъщаваме, ще се отдалечаваме все повече от духовността, ще потъпкваме моралните ценности и ще се превръщаме в празни и ненужни твари. Трябва да изкореним този модел на поведение, тъй като се вижда, че той не носи добро. Но все пак всеки има свободата да избира. Ако не се научим на толерантност и ако не си помагаме в труден момент, ще се погубим като нация. Нека запазим богатото наследство от нашите прадеди за бъдещите поколения. Защото годините не се лесни, а утре може да станат и по-трудни. Нека започнем отсега, стъпка по стъпка, да мислим по-мощно, да разчупим егоистичното мислене. Ако всеки помогне, макар и малко, на някого, животът ще стане по-спокоен и по-щастлив за всеки един от нас.

Аз имах една мечта. Още от дете си представях, че ще стана медицинска сестра. Тази мечта с много труд я сбъднах. В периода 1999 - 2002 г. имах възможността да уча в Медицинския колеж към Тракийския университет в гр. Стара Загора. Далече на 180 км от родния си дом се научих да бъда по-отговорна, самостоятелна и дисциплинирана. Още от малка се възхищавам на хората носещи бели престилки, които се грижат за здравето на техните пациенти, така както трябва да бъде. Защото никога на никого не е виновен, защото тази професия трябва да се изгълнява от съзнателни личности, които умеят да носят отговорност и имат професионална компетентност, тъй като здравето на пациента е в техните ръце и в

зависимост от тяхното решение зависи резултатът от лечението.

Всички медици полагат клетва и са длъжни да не уронват престижа на професията, да не се забъркват в афери и съмнителни далавери.

Аз смятам, че ще можем да излезем с помощта на задълбочен анализ от това катастрофално здравеопазване. Зная, че ще прозвучи налудничаво, но за десет години смених към пет работни места като медицински специалист. Благодаря на съдбата, че семейството ми е цяло, че пак ме подкрепя. Осъзнах, че отделенията, в които съм работила, не са били моето място. Живея с надеждата, че когато човек се изкачва по кариерната стълба, трябва да има ясни цели и мечти, които да осъществява, да постига все повече успехи, да не се отказва лесно. За себе си казвам, че намерих своето поприще на развитие.

С твърдост и постоянство човекът става Човек. Това за мен е една нова страница от моя живот и се надявам с вяра и отговорно поведение да вървя по пътя на усъвършенстването, по пътя на доброто.

Моята надежда е, че нещата ще си дойдат на мястото, че от нашите усилия зависи дали ще сме по-добри и днес, и утре. Няма да бъде лесно, но не е невъзможно. Трябва да се започне от това: да се върне доверието на хората, тъй като са обезверени и имат право да се чувстват така, да се направи селекция на кадрите и не на последно място - да се направят нужните реформи.

Животът няма цена, но ако положим усилия, се надявам нещата да достигнат до такова ниво, че самите професии, независимо дали става въпрос за лекар или специалист по здравни грижи, да бъдат престижни и уважавани от обществото. Надявам се, че по-старите ще предават опита си на по-младите като проявяват търпение. Може би само тогава ще излезем на нова пътека, носеща по-голямо удовлетворение и за двете страни. Стига да проявим желание, твърдост и мъдрост, нещата ще си дойдат на мястото. Както се казва: надеждата умира последна.

Надявам се, че България ще пребъде векове напред, защото има смисъл да сме тук. Това е нашата Родина! Това е нашият дом!

Есето е публикувано в Clinica.bg на 20.04.2018 г. и в Електронния бюлетин на БАПЗГ - брой 6/2018 г.